

บทที่ 5

ความสัมพันธ์กับวิชาอื่น ๆ

เราอาจจะทำวิชาการละครไปใช้ในเรื่องของการศึกษาได้ 3 ทาง

1. เป็นกิจกรรมนักเรียน ทั้งกิจกรรมเสริมหลักสูตรและกิจกรรมพิเศษ

2. เป็นอุปกรณ์การสอนได้ในหลาย ๆ วิชา โดยเฉพาะอย่างยิ่งวิชาวรรณคดี ภาษาไทย และขับร้อง ฯลฯ

3. ฝึกหัดนักเรียนให้รู้จักคุณค่าของการละคร อันเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมและการดูละครเป็น จนวิพากษ์วิจารณ์ได้นั้นเป็นความสุข และเป็นโอกาสที่จะใช้ความคิด เพราะชีวิตในสังคมปัจจุบันสันตนาการรูปที่แพร่หลายที่สุดและเปลี่ยนเงินน้อยที่สุดรูปหนึ่งนั้นคือการดูโทรทัศน์และภาพยนตร์

เมื่อการละครมีความสำคัญเช่นนี้ สถาบันการศึกษาในประเทศไทยตั้งแต่ระดับมัธยมขึ้นไป มักจะมีชุมนุมกิจกรรมชุมนุมหนึ่งเรียกว่า ชุมนุมละคร มีหน้าที่จัดแสดงละครและการเล่นของโรงเรียน หรือเสนอรายการภาพยนตร์และละครดี ๆ เพื่อให้สมาชิกของชุมนุมและนักเรียนในโรงเรียนได้ไปชม ทางโรงเรียนจะจัดชุมนุมละครรวมไว้เป็นส่วนหนึ่งของชุมนุมภาษาไทย กิจกรรมละครนั้นเป็นได้ทั้งกิจกรรมเสริมหลักสูตรภาษาไทย และเป็นกิจกรรมพิเศษไปในตัว เนื่องจากเป็นกิจกรรมสนองความต้องการของเด็กและวัยรุ่นที่ดีที่สุดอย่างหนึ่งที่นับเป็นกิจกรรมพิเศษนั้นก็เพราะจะเป็นกิจกรรมที่ฝึกหัดให้นักเรียนรู้จักทำงานร่วมกัน แบ่งงานกันเป็นทั้งยังส่งเสริมให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นในการร้องรำทำเพลงหรือแสดงละคร และยังฝึกหัดผู้นำของกลุ่มอีกด้วย

ความสัมพันธ์ของการละครกับวิชาวรรณคดีและภาษาไทย

วรรณคดีไทยที่กระทรวงศึกษากำหนดให้นักเรียน เรียนมาตั้งแต่ระดับประถมจนถึงมัธยมศึกษาชั้น ส่วนมากจะตัดตอนมาจากละครไทยมี สังข์ทอง พระอภัยมณี อิเหนา รามเกียรติ์ แม้แต่ขุนช้างขุนแผน ซึ่งทำเป็นระบำก็ได้และเป็นบทเสภาก็ได้ตามธรรมดาที่สื่อนกันอยู่ในปัจจุบัน ครูมักจะให้นักเรียนใช้เป็นหนังสืออ่านไทย แก่การออกเสียง ให้อรรถหรือให้นักเรียนไปค้นศัพท์ แต่บางตอนหากมีศัพท์ยาก ๆ เป็นจำนวนมากก็จะสอนแบบถอดคำประพันธ์ด้วยปากเปล่า ไม่ได้สอนแบบให้ซาบซึ่งในละครไทยหรือการใช้ภาษา (Drama Appreciation)

หากจะเอาวิชาการละครเข้าไปใช้เป็นอุปกรณ์การสอน ก็จะทำได้ดังนี้ คือ

1. การแต่งบทละครไทยนั้นใช้กลอนแปดหรือกลอนตลาด ซึ่งส่วนมากกำหนดเพลงให้ว่าตอนไหนจะใช้เพลงอะไรร้อง จึงใช้เป็นเนื้อร้องเพลงได้ทุกตอน หากครูสามารถร้องได้ในตอนที่สำคัญ ๆ แทนที่จะสอนแบบเดิม ร้องเพลงสลับเสียบ้างนักเรียนก็อาจจะสนุกขึ้น

2. หากครูสามารถจะทำได้ แม้จะไม่ถึงแก่ ก็อาจนำบางตอนที่สอนมาให้ทำร่ำและสอนให้นักเรียนร่ำตามในห้องเรียนโดยไม่รบกวนห้องอื่น วิชาการวรรณคดีไทยก็อาจจะเป็นวิชาน่าสนใจขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ เป็นกิจกรรมในชั้นเรียน แก่ วังและได้ยืดเส้นยืดสาย

3. หากเป็นบทละครพูดพระราชนิพนธ์ ก็อาจจะนำมาแสดงกันจริงๆ ในชั้นหัดออกเสียง เน้นเสียง ใช้ลีลา (Diction) ไปตามอารมณ์ จะทำให้นักเรียนพูดภาษาไทยได้ชัดเจนน่าฟังและทำให้บุคลิกภาพดีขึ้นด้วย นักเรียนจะกล้าปรากฏตัวในหมู่คนมาก ๆ โดยไม่เหนียมอาย บทละครในหนังสือแบบเรียนวรรณคดีไทยนั้นจะนำมาใช้วิชาพูดให้ถูกต้องได้อย่างดี หากมิได้มีการหัดพูดที่กล่าวไว้ในหลักสูตรและประมวลการสอนมาตั้งแต่ชั้นประถมปีที่ 6 ไม่ต้องไปหาบทความที่อื่นมาฝึกหัดให้เสียเวลา

ภาษาไทยที่ใช้ในบทละครพระราชนิพนธ์บางตอนจะเป็นภาษาไทยที่สมบูรณ์และหมดจด ดังจะยกคำตัดพ้อของนางจันทะทรากับอเทวนาที่อเทวนาจะลาไปช่วยกรุงดาหาปราบข้าศึก ความว่า

"เมื่อนั้นจันทะทราวาดมีศักดิ์ ฟังตรัสขัดแค้นฤทัยนัก สะบัดพักตร์ผินหลังไม่บังคม แล้วตอบถ้อยน้อยหรือพระทรงฤทธิ์ ข่างไม่ประดิษฐ์ความคิดพองามสม ล้วนกล่าวแก้งแสงเสเกล้าหลม คดคมแยบคายหลายชั้น พระจะไปดาหาปราบข้าศึก หรือรำลึกถึงคู่ตุนาหงัน สงครามในจิตยังติดพัน จึงบิดผันพจนานาไม่อาลัย ไท้พระผ่านฟ้าสัญญาน้อง จะปกป้องครองความพิสมัย ไม่นิราศแรมร้างห่างไกล จนบรรลัยมอดม้วยไปด้วยกัน พระวาจาเนาเชื่อเป็นพันนัก จึงจงรักภักดีไม่เดียดฉันท์ พาชื่อสุจริตคิดสำคัญ หมายถึงว่าเมตตาปราณี มีรู้มาอาวักพลกลับกลาย จะหลีกเลี่ยงเบี่ยงบายหน่ายหนี คงสมคำสัญญาที่พาที ก็ร้อยปีพระจะกลับคืนมา"

บทความข้างต้นนี้แสดงให้เห็นความอุดมสมบูรณ์ของคำในภาษาไทย งดงามมีคำที่จะใช้แทนคำว่า "พูด" เป็นสิบคำ ใช้ได้คมกริบ สมเป็นคำตัดพ้อของนางกษัตริย์ จัดให้เห็นพระอารมณ์และความหึงหวง อยางที่จะหาบทความที่น่าฟังมาเทียบยาก และอาจให้ทำร่ำที่ไม่ซ้ำ ควรจะศึกษาอย่างยิ่ง ไม่มีทางที่จะแปลเป็นภาษาต่างประเทศได้

ความสัมพันธ์กับวิชาภาษาอังกฤษ

เช่นเดียวกับวรรณคดีไทย การเรียนภาษาอังกฤษก็มีข้อความที่เป็นบทสนทนาละครอังกฤษง่าย ๆ การเรียนวรรณคดีอังกฤษหากได้นำบทสนทนาเหล่านั้นมาฝึกหัดแสดงให้เห็นจริงเห็นจัง ทำท่าประกอบและแสดงอย่างละคร ถ้าเป็นบทละครก็แสดงอย่างละคร สวมบทบาทพูดให้ถูกต้อง จะทำให้นักเรียนสนุก และจดจำบทเรียนไปได้นาน

วิชาแต่งอังกฤษก็เช่นเดียวกัน ในชั้นมัธยมปลายอาจจะให้แต่งบทละครสั้น ๆ ง่าย ๆ เป็นภาษาอังกฤษ กำหนดเรื่องใกล้ ๆ ตัว และให้อยู่ในขอบเขตที่นักเรียนจะใช้ศัพท์ตามพื้นความรู้ของตนได้ ก็จะเป็นการฝึกหัดแต่งอังกฤษอย่างหนึ่ง หากนักเรียนคนใดแต่งได้ดีถึงขนาด ก็อาจจะนำมาให้นักเรียนคนอื่นมาช่วยกันแสดง จะเป็นความภาคภูมิใจของนักเรียนผู้แต่ง เป็นการสนับสนุนนักเรียนที่มีความถนัดทางวิชาภาษาอังกฤษที่เหมาะสมอีกทางหนึ่ง

นอกจากนำวิชาการละครมาใช้ในการสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตรนั้น ควรจะได้ใช้เป็นกิจกรรมเสริมหลักสูตรด้วย เช่น จัดแสดงร้องเพลงฝรั่ง หรือเล่นละครอังกฤษในงานประจำปีของโรงเรียน การร้องเพลงฝรั่งที่มีเนื้อเพลงนั้น หาก

ร้องโดยพยายามออกเสียงให้ถูกต้อง นักเรียนจะตั้งใจทำและพยายามมากกว่าการฝึกออกเสียง (Pronunciation) ในห้องเรียนและด้วยวิธีร้องเพลงจะจำได้อย่างแม่นยำโดยไม่ลืม

หากเป็นนักเรียนประถมปลายหรือมัธยมต้น การเต้นรำทำจังหวะที่มีเนื้อภาษาอังกฤษ เช่น โฟล์คแดนส์ (Folk Dance) จะทำให้นักเรียนรู้ศัพท์มากขึ้น ไม่ต้องท่องก็จำได้

ความสัมพันธ์กับวิชาศิลปศึกษาและศิลปปฏิบัติ

ในวิชาศิลปศึกษานั้น ครูสอนจะใช้การละครเป็นภาคปฏิบัติของวิชานี้ได้อย่างดี เช่นการเขียนฉาก การผสมสี การให้สีเครื่องแต่งการตัวละคร การแต่งหน้า การให้แสงสี ล้วนแต่เป็นเรื่องของศิลปะที่จะลงมือปฏิบัติจริงๆ นักเรียนจะมีโอกาสทำงานร่วมกันในวิชาศิลปศึกษา

ส่วนในวิชาศิลปปฏิบัตินั้น แน่นนอนนักเรียนอาจจะ

1. สร้างเสื้อผ้าตัวละคร อันเป็นงานปฏิบัติของวิชาคหกรรมศิลปศาสตร์ตัดเย็บ
2. การเลี่ยม ก็เป็นงานภาคปฏิบัติของวิชาคหกรรมศิลปศาสตร์อาหาร

3. การแสดงละครเฉพาะอย่างยิ่งละครรำ ก็เป็นการปฏิบัติหรือกิจกรรมเสริมหลักสูตรของวิชานาฏศิลป์ซึ่งเป็นวิชาเลือกของวิชาศิลปปฏิบัติอยู่แล้ว

นับว่าการละครใช้กับวิชาทั้ง 2 ดังกล่าวได้อย่างตรงที่สุด

ความสัมพันธ์กับวิชาสังคมศึกษา

วิชาสังคมศึกษาแยกออกเป็นวิชาย่อยๆ คือ

1. วิชาหน้าที่พลเมืองและศีลธรรม
2. วิชาภูมิศาสตร์
3. วิชาประวัติศาสตร์

ในการสอนวิชาหน้าที่พลเมืองและศีลธรรม มารยาทอันเป็นวัฒนธรรมไทย หากครูหาละคร หรือแต่งละครที่มีสถานการณ์นาฏกรรม (Theme) ที่ให้ข้อคิด คติ และสอนศีลธรรมทางอ้อม ละครนั้นจะเป็นอุปกรณ์การสอนและเป็นทั้งกิจกรรมเสริมหลักสูตรในขณะเดียวกัน วิธีเช่นนี้เรียกว่าสอนด้วยวิธีละคร (Dramatization) อันเป็นวิชาหนึ่งของการฝึกหัดครู

นอกจากนี้ครูอาจจะแต่งกลอนแปด แล้วเลือกเพลงไทยง่ายๆ เป็นเพลงร้องประกอบ เช่นแต่งเนื้อเรื่องพรหมวิหารศีลห้า หรือสัปปุริสธรรม ฯลฯ ทำให้นักเรียนร้องในชั่วโมงศีลธรรม ก็จะทำให้ให้นักเรียนไม่เบื่อวิชานี้เท่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบันซึ่งมักจะสอนแบบใช้ตำราเรียน อ่านอย่างแบบอ่านไทย แล้วครูก็ย่อความหรืออธิบายซ้ำยังเป็นนักเรียนระดับประถม ก็อาจให้ทำรำประกอบ เค้ารำทำจังหวะหรือระบำง่ายๆ วิชาหน้าที่พลเมืองและศีลธรรมก็จะมีชีวิตขึ้นไม่แห้งแล้ง

ส่วนภูมิศาสตร์นั้น ในระดับประถมทำได้ง่าย เช่นเรียนภูมิศาสตร์ถึงจังหวัดต่างๆ ของประเทศไทย จังหวัดที่เด่นๆ ก็อาจจะแต่งเป็นกลอนแล้วหาทำนองเพลงร้องเป็นเพลง เช่น

จันทบูรณพูนเพิ่มด้วยโลหะ
 ดินระตะแร่พลอยไม่น้อยสี
 หัตถกรรมทำสินค้าพัตรามี
 แถวนที่เข้าค่าทำประมง
 แผ่นดินแห้งแต่ไร่พริกไทยสด
 ไม่รู้หมดมากมายรับขายส่ง
 ที่ปลูกลงงาไม้ผลลเช่นดง
 ผู้คนคงสุขสมบูรณพูนเงินตรา

เวลาจะสอนภูมิศาสตร์ประเทศต่างๆ หากมีเกล็ดเล่าถึงขนบธรรมเนียมประเพณีของชาติเหล่านั้น การเป็นอยู่ของพลเมืองแล้วจำเพลงเมืองมาเปิดให้ฟังเป็นความรู้รอบตัว การสอนวิชาภูมิศาสตร์จะครึกครื้นประทับใจมากขึ้น ยิ่งมีภาพยนตร์ทัศนศึกษามาฉายให้เห็นการละเล่น นาฏศิลป์พื้นเมืองก็ยิ่งจะเพิ่มความรู้แก่นักเรียนมากขึ้น

ในการสอนวิชาประวัติศาสตร์ ครูอาจให้นักเรียนออกมาแสดงเป็นบุคคลในประวัติศาสตร์ เล่นละครปริศนา ดัดตอนในประวัติศาสตร์มาทำละคร เช่นที่ทำมาแล้วก็มี พระราชนิพนธ์เรื่องพระร่วงของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว นางเสื่อง และพระเจ้าศรีธรรมโศกราช ของนายสมภพ จันทระประภา พ่อขุนรามคำแหงของหลวงวิจิตรวาทการ ฯลฯ ถ้าทำดินออกจากจะสนุก นักเรียนได้แสดงออกแล้วยังจะทำให้เข้าใจประวัติศาสตร์โดยซาบซึ้งด้วย เป็นการปลูกใจให้รักชาติไปในตัว

อีกประการหนึ่งที่ประเทศไทยนั้นหากจะพิจารณาให้ดี จะมีหลักฐานทางประวัติศาสตร์แทรกอยู่มากมาย การพรรณนาความสวยงามของบ้านเมือง ในตอนที่ทรงพระราชนิพนธ์เรื่องเหล่านั้นขึ้นนั่นเอง เครื่องฉลองพระองค์ของกษัตริย์ในเรื่องก็คือ เครื่องทรงตามราชประเพณีไทย นอกจากนี้ยังพรรณนาถึงพิธีกรรมทางศาสนา การละเล่นพื้นเมืองที่จะศึกษาค้นคว้าได้มากมาย ฉากบ้านตึกเสาแทรกขาด ฉากมีข้าศึกมาตีเมือง เมื่อพรรณนาถึงความตกใจของชาวเมืองในพระราชนิพนธ์ตอนต้นสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ก็คือสภาพของกรุงแตกซึ่งยังติดตาติดใจลืมไม่ได้ มาจนสมัยต้นกรุงรัตนโกสินทร์ บทละครไทยนอกจากจะรวมศิลปะของการประพันธ์ร้อยกรอง ร้องได้รำได้ ซึ่งเป็นศิลปะประจำชาติทั้งสามศาสตร์แล้ว ยังเป็นที่ค้นคว้าประวัติศาสตร์ร่วมสมัยได้หลายแง่หลายมุมด้วย

ละครในฐานะกิจกรรมเสริมหลักสูตร

กิจกรรมเสริมหลักสูตรนั้นชื่อก็บอกอยู่ชัดแล้วว่า เป็นกิจกรรมที่นักเรียนทำแล้วจะไปเสริมบทเรียนและวิชาต่างๆ ที่เรียนในห้องเรียน กิจกรรมเสริมหลักสูตรเกิดขึ้นครั้งแรกในสมัยพระนางเจ้าเอลิซาเบธที่ 1 พระนางโปรดละครมาก และละครที่โปรดคือละครของเชคสเปียร์ จึงมีพระบรมราชเสาวนีย์ให้โรงเรียนต่างๆ นำเอาการละครมาเป็นกิจกรรมนอกหลักสูตรของโรงเรียน ซึ่งสมัยนั้นเรียกว่าห้องเรียนพิเศษ (Extra Classroom) นับได้ว่าการละครนี้เป็นต้นเค้าของกิจกรรมเสริมหลักสูตร

ความมุ่งหมายของกิจกรรมเสริมหลักสูตร

1. กิจกรรมเสริมหลักสูตรจะต้องทำขึ้นเพื่อให้หลักสูตรที่เรียนในห้องเรียนได้ผลดียิ่งขึ้น ให้นักเรียนได้ปฏิบัติและลงมือทำ ทำให้เข้าใจหลักสูตรลึกซึ้งขึ้นโดยปริยาย
2. ทำให้นักเรียนชายหญิงเป็นคน "รอบ" คือปรับตัวได้ ทำงานกับคนอื่นได้
3. กิจกรรมเสริมหลักสูตรจะต้องจัดให้พอดี ไม่เสียเวลามากเกินไปจนต้องแบ่งเวลาเรียนในชั้นมาทำกิจกรรม
4. การจัดต้องมีความมุ่งหมายที่จะทำให้นักเรียนเสียสละทำงานให้หมู่คณะและเข้าสังคมได้
5. นักเรียนจะต้องเลือกทำด้วยความสนใจ ไม่เป็นการบังคับ
6. ต้องทำอย่างประหยัด และไม่มีใครต้องเดือดร้อน ผู้ปกครองจะต้องไม่ถูกเรียกรายเงินเดือดร้อน
7. กิจกรรมเสริมหลักสูตรจะต้องทำอยู่เสมอ ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมให้มากที่สุดที่จะทำได้ ไม่เลือกนักเรียนกลุ่มหนึ่งกลุ่มใดโดยเฉพาะ หรือตัดโอกาสนักเรียนอื่น เช่นคนสวยจึงจะร่วมกิจกรรมได้ ต้องมีฐานะดีจึงจะร่วมกิจกรรมได้ กิจกรรมละครานั้นจะมีสมาชิกเสมอ เพราะเด็กนักเรียนชอบเล่นละคร เด็กคนใดไม่ชอบเล่น ปฏิเสธที่จะแสดงละครโดยไม่มีเหตุผล ครูจะต้องยื่นมือเข้าช่วยเหลือทันที เพราะหมายความว่ามีความรู้สึกนึกคิดผิดปกติ
8. กิจกรรมเสริมหลักสูตรเป็นกิจกรรมนักเรียน ต้องมอบความรับผิดชอบให้นักเรียนให้มากที่สุดที่จะทำได้ ครูมีหน้าที่เป็นผู้ให้คำปรึกษา และจะต้องรู้จักวิธีการคุมวัยรุ่นที่ถูกต้อง คือคุมให้ผู้ถูกคุมไม่รู้ตัว ครูไม่ควรลงมือทำให้นักเรียนเป็นอันขาด

จิตวิทยาปัญหาวัยรุ่น การบริหารการละคร

วัยรุ่นจะกินเวลาประมาณ 6 ปี คือเริ่มเมื่ออายุประมาณ 13 ปี และสิ้นสุดลงเมื่ออายุประมาณ 20 ปี เป็นวัยที่ชีวิตกำลังพัฒนาตัวเองเพื่อความเป็นผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์ เมื่อสังคมยิ่งเจริญ ความซับซ้อนต่างๆ ในสภาพของสังคมก็มีมากขึ้น การเตรียมเด็กให้เป็นสมาชิกที่ดีของสังคมก็ยิ่งจะต้องทำด้วยความระมัดระวังมากขึ้น และผู้ที่มีหน้าที่โดยตรงที่จะร่วมมือสนองความต้องการของวัยรุ่นเหล่านี้ก็คือครูและผู้ปกครอง

วัยรุ่นมีความต้องการ (Need) ดังต่อไปนี้คือ

1. ความต้องการทางเพศ ดันรนอยากจะคบเพื่อนต่างเพศ ยิ่งห้ามจะเหมือนยิ่งยุ โรงเรียนสหศึกษาจะสนองความต้องการของวัยรุ่นอันนี้ได้
2. ความต้องการที่จะได้รับอิสระ จะพูดจะแต่งตัวจะคบเพื่อนไม่ยากให้ใครมาแนะนำสั่งสอนหรือมายุ่ง
3. ความต้องการที่จะหาเลี้ยงชีวิตด้วยตนเอง แม้จะทำได้ยากในสังคมไทยก็ตาม แต่ก็อยากมีรายได้ เพื่อจับจ่ายใช้สอยโดยไม่ต้องมีใครมายุ่งและต้องขอใคร
4. ความต้องการที่จะได้รับความนับถือ อยากเป็นพระเอก นางเอก มีความฝันอันเลิศลอย อยากดี แล้วพยายามทำไปผิดบ้างถูกบ้าง
5. ความต้องการที่จะอยู่ในหมู่เพื่อนให้ได้ เขาทำอะไรก็พยายามทำตามเพื่อให้เพื่อนคบ ชอบอย่างไร แต่งตัวอย่างไรอยู่กับหมู่ไหนก็จะเอาอย่างหมู่นั้น

ถ้าเมื่อไรวัยรุ่นขนาดความต้องการเช่น ขนาดความยกย่อง ขนาดความยอมรับนับถือ ขนาดความรักอบอุ่น ขนาดอิสระ
ขนาดการคบหาสมาคมกับเพื่อนและอื่น ๆ ย่อมจะเป็นทางก่อให้เกิดปฏิริยาต้านทานขึ้นทันที

จะเห็นได้ว่าหากใช้การละครเป็นกิจกรรมเสริม หลักสูตร หรือ กิจกรรมนักเรียนจะสนองความต้องการของวัยรุ่น
รุ่นได้หลายประการ คือ

- กิจกรรมละครนั้น เป็นกิจกรรมที่ต้องมีการทำงานร่วมกันทั้งหญิงและชายตัวละครก็มีทั้งหญิงและชาย งาน
หลังฉากก็ต้องพึ่งฝีมือทางฝ่ายหญิงหลายอย่าง หากเป็นโรงเรียนสหศึกษานักเรียนหญิงชายก็จะได้
ทำงานร่วมกัน แสดงละครร่วมกัน ในความควบคุมหรือภายในสายตาของครู ไม่เกิดความเสียหายได้ และ
สนองความต้องการในเรื่องการคบเพื่อนต่าง ๆ หากจะเป็นโรงเรียนสตรีหรือโรงเรียนชาย การแสดงละครก็
หมายความว่า จะมีคนดูที่เป็นทั้งชายและหญิง
- ได้มอบหมายหน้าที่ต่างๆ ทำให้วัยรุ่นภาคภูมิใจ ว่าตนนั้นเป็นที่นับถือยกย่องของผู้ใหญ่และสังคม มี
โอกาสแสดงความเสียสละ ทำงานให้หมู่คณะ
- รู้จักประสานงาน เข้าใจว่าทำอะไรที่เป็นงานใหญ่ เช่นงานละครนั้นจะทำคนเดียวไม่ได้ จะทำให้ดีจะต้อง
เข้ากันได้ ต้องปรับตัวจึงจะอยู่กับเขาได้และจะแลเห็นความเป็นผู้นำของวัยรุ่นอย่างเด่นชัดด้วย
- ได้แสดงตัว ได้เด่นสนใจ เด่นตามบทบาทและหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย ไม่ได้เด่นเองที่จะทำให้คนอื่นไม่ถูกตา
- มีสิ่งสนใจที่ไม่เป็นพิษเป็นภัย จะเรียกความสนใจจากกิจกรรมอื่นซึ่งจะทำให้เกิดความเสียหายได้
- ได้แสดงความถนัดและมีฝีมือ (Talent) การละครโรงเรียนหากจัดดีๆ จะได้คนดีในวงการแสดง เช่นร้องเพลง
เล่นดนตรี รำ เล่นละคร เต้นระบำ แม้แต่เล่นวิทยากล ส่วนทางหลังฉากก็จะได้ผู้มีฝีมือต่างๆ เช่น ทำฉาก
ให้สี ผู้แต่งทางการจัดหนังสือ สุจิตร์ นักเรียนที่ถนัดงานเรื่องทำบัญชีการเงิน ฯลฯ
- ผู้ปกครองได้ร่วมมือ ชื่นชมในผลงานของบุตรหลาน ทำให้เกิดความเข้าใจระหว่างผู้ปกครอง - ครู - นักเรียน
- เป็นโอกาสที่จะฝึกหัดเรื่องความรับผิดชอบ การตรงต่อเวลา ความซื่อสัตย์สุจริต ฯลฯ เพื่อเตรียมตัวเป็น
ผู้ใหญ่ที่ดีในวันข้างหน้า

การบริหารการละคร

ในที่นี้จะกล่าวถึงวิธีการบริหารการละครโรงเรียน มิใช่ธุรกิจการละคร การจัดกิจกรรมการละครนั้น ผู้บริหาร
โรงเรียนควรระมัดระวังสิ่งต่อไปนี้ คือ

1. จัดหาครูในโรงเรียนเป็นผู้ควบคุม ผู้ควบคุมควรมีลักษณะดังนี้ คือ
 - ก. รู้จักจิตวิทยาวัยรุ่น และมีความเข้าใจดีเสมอ นักเรียนไว้วางใจ
 - ข. มีฝีมือและมีความรู้ในกิจกรรมนั้นๆ อย่างดีพอจะให้คำแนะนำได้ เช่น เป็นครูที่ปรึกษาชุมนุมการละคร
ก็จะต้องรู้จักเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการละครตามสมควร
 - ค. เพลิดเพลินที่จะทำงานร่วมกับนักเรียน และทำด้วยความเต็มใจ

กิจกรรมเสริมหลักสูตรที่ตุนั้นจะต้องมีครูคอยควบคุมและรับผิดชอบโดยช่วยนักเรียนให้ทำงานด้วยตนเองให้มากที่สุดเท่าที่

2. วางแผนเพื่อให้ได้ผลตามความมุ่งหมายของกิจกรรมให้มากที่สุดที่จะทำได้ละครโรงเรียนจะต้องเป็นการแสดงที่จะต้องใช้ตัวมาก ๆ ได้เล่นกันหลายคน และมีหน้าที่จะต้องให้นักเรียนช่วยกันปฏิบัติโดยกว้างขวาง

3. ละครโรงเรียนไม่ใช่ละครอาชีพ และไม่มี ความมุ่งหมายจะหาเงิน จึงไม่ควรลงทุนสูงจนมีความจำเป็นต้องเรียรายผู้ปกครองให้เดือดร้อน

4. หากมีการใช้จ่าย จะต้องระวังความสุจริตเรื่องการเงิน หัดนักเรียนให้รู้เห็นกับบัญชีรายรับรายจ่าย รมัดระวังให้บัญชีเรียบร้อย เพราะการฝึกหัดนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องความสุจริตนั้นมีโอกาสน้อยมากในโรงเรียน ธรรมดาจะสอนเรื่องความสุจริตด้วยวาจาในชั้นเรียนกันเป็นส่วนมาก

5. กวดขันเรื่องความตรงต่อเวลา การทำงานร่วมกันนั้นจะต้องไม่นำความรำคาญและปัญหามาให้แก่คนอื่นที่ทำงานร่วมกัน

6. การเก็บรักษาพัสดุการละคร การประหยัดในเรื่องใช้จ่าย การดัดแปลงของที่มีอยู่แล้วให้ใช้ได้ จะต้องชี้ให้นักเรียนเห็น เช่นเครื่องแต่งกายละครอาจจะขอเสื้อผ้าใช้แล้วจากผู้ปกครองมาดัดแปลงให้ใช้ได้ เพราะละครนักเรียนเป็นละครที่ไม่ได้เล่นเสมอ ลงทุนมากจะไม่คุ้ม

7. วางแผนให้ได้ประโยชน์ทางการศึกษาในเรื่อง นักเรียน - ครู - ผู้ปกครอง เช่นจะถือโอกาสเชิญผู้ปกครองมาดูผลงานของนักเรียน พบปะครูเป็นกลุ่มเป็นหมู่ให้ได้มีเวลาพบกับครูของบุตรหลานก่อนละครเล่นก็อาจจะทำได้

8. อำนวยความสะดวกเรื่องที่นั่งดู เครื่องดื่ม ฯลฯ และทำบรรยากาศให้เป็นกันเอง ไม่ให้ผู้ปกครองเห็นว่าการเข้ามาในโรงเรียน ก็คือการเข้ามาในโรงเรียนวัดเงินและได้รับการต้อนรับแบ่งปันแบ่งฐานะ ผู้ปกครองจะเข็ดไม่ยอมมาอีก เช่นมีการลงขันและขันนั้นคืออ่างแก้วกลมสำหรับเลี้ยงปลา เพื่อให้คนอื่นแลเห็นเวลาหย่อนเงินช่วยให้โรงเรียน

9. ธรรมดาวัยรุ่นเป็นวัยที่อยากเด่นอยู่แล้ว อย่าให้ละครโรงเรียนเป็นเครื่องมือไปสนับสนุนจนเกินขอบเขต ทำให้ตัวละครบางตัวเสีย เช่นตัวนางเอก เป็นที่ทราบกันว่า ผู้เล่นละครเป็นตัวนางเอกนั้นมักจะมีผลการเรียนต่ำลงเมื่อเล่นละครแล้วและเพื่อนที่เคยเดินด้วยกันมักจะผละหนี เพราะรำคาญความเด่นที่เจ้าตัวแสดงขึ้นนั้น

10. ไม่ว่ากิจกรรมอะไรจะต้องไม่ไปแบ่งเวลาเรียนของนักเรียนที่จะมาร่วมกิจกรรมเช่นการซ้อมละคร ควรทำนอกเวลาเรียน ไม่ข้อมนานเกินไปจนไม่เป็นอันเรียน และบางทีเตรียมงานกันจนนักเรียนไม่เรียนหนังสือทั้งโรงเรียน

11. ควรทำตารางการซ้อม หนังสือทั้งโรงเรียนที่เล่นละครและเจ้าหน้าที่ดำเนินงานแล้วส่งให้ผู้ปกครอง ผู้ปกครองจะต้องอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร และรับทราบแล้ว รักษาตารางนั้นไว้ จะได้กวดขันการไปกลับของนักเรียนที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ระวังอันตรายที่จะเกิดจากการเดินทางในเวลาวิกาล หากโรงเรียนมีรถรับส่งตัวละครผู้หญิงก็จะปลอดภัยขึ้น

